

[J. C. A. Larsen.]

Muskedonner hængende hjemme og maaske tilfældigvis har en Patron, naar han ser en Hare sidde ude paa Marken, kan løbe hjem og tage denne Bøsse — og efter hvad jeg har hørt, kan Jagtkortet opnaas blot ved, at han telefonerer til Sognefogeden om, at nu melder han sig for at erholde et Jagtkort.

Derfor tror jeg ikke, at denne Bestemmelse om 2 Kr.s Kort har haft nogen nævneværdig Betydning for Vildtets Bevarelse, og har derfor ikke noget som helst imod, at den udgaar. Der har saamænd været megen Blæst og Diskussion om de Kort, meget mere, end de var værd. Men vi holder for, at de Mennesker, som skal have Beføjelse til at gaa ud over deres egen Mark, maa løse et Jagtkort og betale den Sum derfor, som nu Rigsdagen kan blive enig om, at han skal betale. Jeg er ganske overbevist om, at hvis noget saadant ikke gennemføres, vil vi aldrig faa nogen Vildtbestand herhjemme.

I denne Forbindelse maa jeg sige — jeg udtalte det ogsaa før —, at ikke mindst den letsindige Maade, hvorpaa mange unge Mennesker omgaas med Skydevaaben — jeg har været ude for det og set det adskillige Gange —, nødvendiggør, at vi søger saa vidt muligt at indskrænke Retten til at benytte Skydevaaben til de Mennesker, der virkelig forstaar at haandtere en Bøsse. Nu ved jeg vel, at der i 1922 har været Forslag fremme om, at man skulde aflægge en Prøve for i det hele taget at faa Lov til at bruge Skydevaaben, men jeg tror, det bliver meget vanskeligt at faa noget saadant gennemført; jeg tror, vi opnaar ganske det samme ved at bibeholde de 20 Kr.s Kort.

Naar der har været saa megen Kritik af Jagtkortene, og man i Kommunerne i Grunden har været ligeglad med dette ringe Beløb, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at i de 6 Aar, hvor denne Jagtlov har eksisteret, er der indgaaet gennem Honorarer for Jagtkortene mellem 4 og 5 Mill. Kr. Nu kunde man jo sige, at saaledes som man bedømmer Tal i vore Dage, er det ikke saa meget. Men det er dog noget.

Men dersom nu Kommunerne ikke sætter saa stor Pris paa denne Indtægt, saa vil jeg mene, at vi kunde ogsaa anvende den paa en god og fornuftig Maade. Jeg vilde henstille den Tanke til den højtærede Landbrugsministers Overvejelse, at man bevarede 20 Kr.s Kortene og anvendte det Beløb, der kom ind, eller i hvert Fald en Del af det, til Ophjælpning af vor Vildtbestand.

Man vil have lagt Mærke til, at flere Landkommuner, paa Sjælland, Fyn og Jylland, har i det sidste Par Aar ydet til lokale Jagtforeninger et Beløb af den Skat, som er kommet ind, til Ophjælpning af Vildtbestanden ved Udsættelse af Vildt. Jeg tror, det vilde have overordentlig stor Betydning, dersom man fik Forstaaelse af dette i videre Kredse, og dersom man i Jagtloven fik en Bestemmelse om, at en Procentdel af Beløbet skulde gaa til en Fond, som Landbrugsministeren administrerede, til Ophjælpning af Vildtbestanden, maaske ogsaa til Præmier for Udryddelse af Skadedyr. Her tænker jeg bl. a. paa Kragerne, som er i saa stærk Tiltagende, Skader og andre Dyr, som er til Ulempe og Skade for vor Vildtbestand.

Jeg tror, der er Stemning for en saadan Ordning ude omkring i Landet. Der er rundt omkring dannet en Del lokale Jagtforeninger, som søger paa alle Maader, ved personlige Ofre, ved kun at afholde en eller to Jagtdage om Aaret, at ophjælpe Vildtbestanden. Der er alene i Dansk Jagtforening indmeldt omkring 50 af den Slags lokale Jagtforeninger. Jeg tror, vi skal overveje at støtte dem, og en Maade at støtte dem paa vilde være, dersom vi kunde blive enige om at bibeholde Jagtkortene og en saadan Forening saa kunde løse eet Fælleskort for en Jagtdag eller to om Aaret, som saa ikke skulde andrage 20 Kr. for hver Deltager.

Jagten er selvfølgelig forskellig, der er mange Interesser, der gør sig gældende. Derfor er der ogsaa, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, kommet saa mange Henvendelser og Deputationer til de tidligere Jagtudvalg, og det vil der sikkert ogsaa komme denne Gang. Men det, det drejer sig om i al Almindelighed, er at søge at værne om vor Vildtbestand.

Da vi behandlede Jagtloven i 1924—25, var der Henvendelser f. Eks. fra Beboerne i de vestjydske Egne i Nærheden af det Reservat, vi har ved Ringkøbing Fjord, det, man kalder for Tipperne. Man var ikke tilfreds med den Ordning, man havde derovre. Jeg personlig er nu ikke saa kendt med Forholdene derovre, jeg antager ogsaa, at en af mine Partifæller tager Ordet, som har noget mere Kendskab til disse Forhold. Der kan mange Steder være saadanne lokale Forhold, man maa tage Hensyn til. Siden jeg taler om Reservater, vil jeg sige, at jeg vilde sætte megen Pris paa, om man kunde faa Reservater flere Steder; det vilde have overordentlig stor Betydning ogsaa for Opelskning af vort Jagtvildt.